

תת"ע 8027/06/17 - מ.פ. בניה ותשתיות בע"מ נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8027-06-17 מדינת ישראל נ' מ.פ. בניה ותשתיות בע"מ
תיק חיצוני: 90507136241

מספר בקשה: 1

מ.פ. בניה ותשתיות בע"מ
ע"י עו"ד ניהאד ח'טיב

מדינת ישראל
שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בפני כבוד השופטת עידית פלד
מבקשת

נגד
משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקשת ביום 19.2.18.

כנגד המבקשת הוגש ביום 15.6.17 כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה במהירות מופרזת, עבירה מיום 18.11.16.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 9.8.17, ונדחתה ליום 19.2.18, אך המבקשת או מי מטעמה לא התייצבו לדיון, ונשפטה בהיעדרה, ונדונה לקנס כספי.

בבקשה מיום 3.7.19 טענה הנאשמת, כי עקב טעות משרדית לא נרשם הדיון ביומן ומטעם זה, וגם עקב סירוב עובד המבקשת להכיר בביצוע העבירה, לא הופיעה לדיון. כן נטען, כי המבקשת איחרה בבירור הנהג שביצע את העבירה, עקב תקופת מעבר בין משרדים, אך הנהג עבר שימוע וישא באחריות לעבירה. לבקשה צורפה הצהרת הנהג.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר ללא כל הסבר; וכי טעות משרדית אינה עילה לביטול פסק דין; ואין גם די בהצהרת הנהג לשם הסבת הדו"ח.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

בפתח הדברים ייאמר, כי המבקשת לא טרחה לבסס כל תשתית עובדתית שעל יסודה ניתן לקיים את הדיון בענייננו, שעה שלא צירפה כנדרש תצהיר ערוך כדין מטעמה התומך בבקשה ומהווה את העובדות שבבסיס הבקשה, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה, בהעדר תשתית עובדתית נתמכת בתצהיר מטעם המבקשת. ראו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6)793, ורע"פ 2474/18 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל [26.7.18].

יתרה מכך, פסק הדין מיום 19.2.18, על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, הומצא למבקשת ביום 2.3.18, כך שהבקשה לביטול פסק הדין הוגשה למעלה מ-16 חודשים ממועד הידיעה אודות פסק הדין, שיהיו שיש בו כדי לבסס דחייתה של הבקשה בענייננו; ואין בטענה, כי המבקשת איחרה באיתור הנהג בשל תקופת מעבר בין משרדים - טענה שכאמור נטענה בעלמא ואף ללא תצהיר תומך מטעם המבקשת - כדי להצדיק את האיחור הניכר, משך למעלה משנה וארבעה חודשים, בהגשת הבקשה.

מעבר לדרוש, אני סבורה כי יש לדחות את הבקשה גם לגופה, כפי שאפרט להלן.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקשת לא הוכיחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדיון.

"הפסיקה הנוהגת מלמדת כי על מנת לקבל בקשה לביטול פסק דין משום "סיבה מוצדקת" על המבקש לעבור משוכה גבוהה מאוד. כך, למשל, טענות כגון: אי התייצבות לדיון משום שכחה של מועד הדיון; אי קבלת הזימון לדיון עקב שיבושים בחלוקת הדואר או קיומן של תיבות דואר פרוצות; ונוכח מצבו הרפואי של ב"כ המבקש, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון מראש - לא נמצאו כסיבות מוצדקות לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו של הנאשם." רע"פ 1911/18 עמיד גיש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.05.2018)

ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רעפ 8427/14 סאלם); ועל פי הפסיקה, שכחה, או טעות, או בלבול בנוגע למועד הדיון אינם עילה לביטול פסק דין. ראו למשל רע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.07.2009):

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש כי התבלבל במועד הדיון כדי להוות טעם המצדיק את אי ההתייצבות (ראו, ר"ע 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת

ישראל, פ"ד לט(3) 279 (1985).

נפסק גם, כי טענה בדבר טעות ברישום מועד הדיון ביומן איננה מהווה נסיבה מוצדקת לאי התייצבות (רע"פ 1446/14 **אסדי ריאד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.03.2014)); וגם אם המחדל של אי ההופעה נעוץ בסנגור, הרי אין בכך כדי להצדיק באופן אוטומטי ביטול פסק הדין, ויש לראות את מחדל הסנגור כמחדל של הנאשם עצמו, אשר אף הוא לא התייצב לדיון. וראו רע"פ 3490/09 **אברהם גל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.05.2009) - שם נדחתה טענה כי המקור להיעדר ההתייצבות היה טעות במשרד עורכי הדין. נקבע כי:

"כשם שציין בית המשפט המחוזי אין בטענה כי נפלה טעות במשרדו של עורך דינו של המבקש כדי להצדיק דרך כלל את ביטול פסק הדין. לא ראיתי גם כי בנסיבות הענין יש לסטות מכלל זה."

וראו גם ע"פ 5377/03 **וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.06.2003);

וכן עפ"ת (מחוזי חי') 13950-04-18 **אמל סגיר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.05.2018), כב' השופט ערן קוטון: "הלכה פסוקה היא כי תקלה משרדית ואף טעות בתום לב, אינן יכולות להצדיק היעדרות מדיון משפטי בעבירות כמו העבירה בגינה הואשם המערער."

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בפסיקה נקבע, כי אי העתרות לבקשה להסבת קנס על שם אחר אינה מבססת חשש לעיוות דין. ראו לענין זה רע"פ 7709/13 **שמעון סאסי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.11.2013) (סעיף 9 סיפא להחלטה); וכן עפ"ת (מחוזי נצ') 42642-12-17 **שאול שלום נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.04.2018); עפ"ת (מחוזי מרכז) 55653-12-14 **גיל שפירא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.02.2015); עפ"ת (מחוזי חי') 51857-11-18 **אחמד חמדאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.12.2018); ועפ"ת (מחוזי חי') 32572-02-19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.03.2019).

גם הקנס שהושת על המבקשת - פי 4 מהקנס הקבוע לצד העבירה - סביר, ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין, לנוכח האמור בסעיף 30(ג) לפקודת התעבורה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

